



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **T. T. T. P.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2018, č. j. MV-146838-4/SO-2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2020, č. j. 54 A 20/2018 – 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, které jí bylo vydáno dne 30. 9. 2015.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 11. 2017, č. j. OAM-667-19/ZR-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ a „správní orgán prvního stupně“), jímž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož jí trvalý pobyt byl udělen na základě osvědčení o znalosti českého jazyka, které neodpovídalo skutečnosti. Současně správní orgán prvního stupně stanovil žalobkyni lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[3] Žalovaná v řízení rozhodovala znovu poté, co v pořadí první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 2. 2017 zrušila a věc mu vrátila k dalšímu řízení, jelikož nebylo dostatečně prokázáno, z jakých důvodů je žalobkyně držitelkou osvědčení a že informace v něm uvedené neodpovídají skutečnosti.

[4] Žalobu proti napadenému rozhodnutí krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. Dospěl k závěru, že povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze zrušit pouze, pokud je přítomen také aspekt podvodného jednání, jak plyne z výkladu konformního s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty. Takovým podvodným jednáním je i předložení osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být vědom, že při zkoušce neuspěl. Požadavek na doložení určité znalosti českého jazyka jako předpokladu pro udělení povolení k trvalému pobytu je v souladu s čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES. Podle krajského soudu v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně nesplnila požadované procento správných odpovědí v žádném ze tří dílčích úkolů a nebyla připuštěna k ústní části. Tyto skutečnosti nebyly zpochybněny. Pravdivost osvědčení o znalosti českého jazyka tak byla podle krajského soudu vyvrácena. Dokumentace k jazykové zkoušce nasvědčuje, že jazyková škola osvědčení sama nevydala, a nemohla jej proto ani zrušit.

[5] Krajský soud dále dospěl k závěru, že žalobkyni nemohla svědčit dobrá víra bez ohledu na to, zda se jednalo o její první či druhý zkušební pokus. Nejeví se jako pravděpodobné, že by žalobkyně nevěděla, že jazyková zkouška se skládá z písemné a ústní části a že k jejímu úspěšnému absolvování je třeba absolvovat obě tyto části úspěšně. Skutečnost, že žalobkyně neměla úplné informace o průběhu zkoušky, jde k její tíži. Žalobkyně přitom nesplnila úspěšně ani jeden dílčí úkol písemné části. Hodnotitelé ji proto nemohli mylně informovat, že zkoušku alespoň částečně úspěšně splnila. Účelové je tvrzení žalobkyně, že sice neuspěla u žádného z dílčích úkolů písemného testu a nebyla připuštěna k ústní části, ale osvědčení o úspěšném složení jazykové zkoušky jí bylo vydáno po právu. Nic nenavštěvovalo úspěšnému splnění. O to méně pravděpodobně si to mohla žalobkyně myslet, jestliže skládala zkoušku podruhé, jak uvedla v žalobě. Žalobkyně si proto měla a mohla být vědoma, že údaje v jí předloženém osvědčení ze dne 1. 7. 2015 neodpovídaly skutečnosti. Doložením tohoto osvědčení ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu se dopustila podvodného jednání ve smyslu § 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES, čímž byly naplněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

[6] Podle krajského soudu správní orgány nebyly povinny v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu provést dokazování ohledně jazykové vybavenosti žalobkyně. Tato skutečnost vyplynula z dokumentace k jazykové zkoušce, kterou správní orgán prvního stupně obdržel od jazykové školy. Žalovaná podle krajského soudu jednoznačně a přezkoumatelně, avšak stručně, odůvodnila, že podvodné jednání žalobkyně spočívalo v předložení osvědčení, které neodpovídalo skutečnosti. Správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav ohledně povědomí žalobkyně o neúspěšném složení zkoušky. Žalovaná se sice neřídila svým závazným právním názorem vysloveným v prvním rozhodnutí v této věci, to však není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť v řadě první rozhodnutí žalované nebylo v souladu se závěry, které dovodil krajský soud v napadeném rozsudku, a s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Změnu správní orgány srozumitelně a přesvědčivě vysvětlily.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Správní orgán I. stupně podle ní porušil § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jelikož nerespektoval právní názor žalované vyjádřený v jejím prvním rozhodnutí. Nelze připustit, aby žalovaná jakožto odvolací orgán v případě nerespektování jejího závazného právního názoru otočila své právní posouzení a namísto zrušení prvostupňového rozhodnutí mu svůj právní názor přizpůsobila. Takový postup by podle stěžovatelky vedl k nepředvídatelnosti postupu v řízení. Pokud by správní orgán I. stupně respektoval právní názor žalované, povolení k trvalému pobytu stěžovatelky by nebylo zrušeno. Stěžovatelka se domnívá, že tím došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces. Krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně a jeho závěr znamená, že správní orgány nejsou povinny respektovat právní předpisy. Podle stěžovatelky žalovaná a správní orgán I. stupně takto postupují v řadě případů, které jsou jejímu zástupci známy z jeho advokátní praxe. Závěry krajského soudu vedou k systematickému nerespektování § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[8] Stěžovatelka dále namítá, že osvědčení o zkoušce z českého jazyka doložila v dobré víře, že zkoušku složila, přičemž její podvodné jednání nebylo prokázáno. Odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu není na případ stěžovatelky přiléhavá, jelikož v tomto případě stěžovatelka podstoupila zkoušku poprvé, nikoliv opakovaně. Nemohla tudíž vědět, jak zkouška probíhá. Zástupce stěžovatelky v žalobě nedopatřením uvedl, že skládala zkoušku podruhé. Vedle toho se závěry krajského soudu opírají o pouhé domněnky, že průběh zkoušky musí znát z komunity ostatních cizinců z Vietnamu. Stěžovatelka nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že jelikož nesplnila ani jeden ze tří dílčích úkolů v rámci písemné části, nemohli ji hodnotitelé zmást mylnými informacemi. Krajský soud nezjišťoval žádné okolnosti průběhu zkoušky, a přesto předpokládá, že hodnotitelé stěžovatelce sdělili výsledky písemné části. Argumentace stěžovatelky není účelová, pouze nevěděla, jak zkouška probíhá a že má ústní část.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry v napadeném rozsudku a dále odkázala na napadené rozhodnutí, které obsahuje vypořádání všech námitek.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.*

[12] Ustanovení § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců stanoví, že *cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem vydaným podle § 182a odst. 1 písm. a) (dále jen „zkouška z jazyka“), není-li dále stanoveno jinak.*

[13] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu lze platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušit pouze, pokud je přítomen také aspekt podvodného jednání, jak plyne z výkladu konformního s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty. Takovým podvodným jednáním je i předložení osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být vědom, že při zkoušce neuspěl (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018 – 48, publ. pod č. 3893/2019 Sb. NSS, a ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018 - 38). Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018 – 48, se zabýval i otázkou, zda je nutné, aby se podvodného jednání dopustil přímo sám cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, nebo zda za určitých podmínek stačí, že se tohoto podvodného jednání dopustil někdo jiný. Nejvyšší správní soud zde vycházel z judikatury Soudního dvora EU a vyslovil: „*Nikdo se nemůže dovolávat zachování práv, která byla nabyta podle směrnice 2003/109 prostřednictvím podvodu, nezávisle na tom, zda tento podvod byl či nebyl spáchán nositelem těchto práv nebo zda mu byl znám, protože rozhodující skutečností je, že nabytí uvedených práv bylo důsledkem podvodu.*“ Citovaný rozsudek shrnuje: „*Jinak řečeno, není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije.*“

[14] Obsahem správního spisu je Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 1. 7. 2015, označené evidenčním číslem CZ-2015-157 a obsahující údaj o tom, že bylo vystaveno Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky (dále jen „jazyková škola“) žalobkyni. Součástí spisu je dále sdělení jazykové školy ze dne 16. 11. 2015, že žalobkyně, označená pod č. CZ-2015-157, konala zkoušku z českého jazyka dne 1. 7. 2015, jednalo se o její první pokus. Zkoušku nevykonala a nebylo jí vystaveno osvědčení. Ze sdělení jazykové školy dále vyplývá, že z úkolu čtení s porozuměním získala žalobkyně 9 bodů, z poslechu s porozuměním obdržela 7 bodů a 4 body dosáhla z úkolu psaní. Minimální počet byl u každého úkolu 12 bodů. Ústní zkoušku žalobkyně nekonala. Ve správním spise je dále doložen evidenční list žalobkyně označený kódem CZ-2015-157 a odpovědní listy z dílčích úkolů, na nichž je tentýž kód vypsán ručně spolu s datem zkoušky. Počet získaných bodů z jednotlivých úkolů odpovídá počtu bodů uvedených ve sdělení jazykové školy. Odpovědní listy jsou podepsány osobou, jež je opravovala. Doloženo je dále potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR označené kódem žalobkyně, ze kterého dále vyplývá počet bodů. V kolonce týkající se ústní části je uveden počet bodů 0. Potvrzení je opatřeno vlastnoručními podpisy hodnotitelů.

[15] V případě posuzovaném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018 – 48, se skutkově jednalo o obdobnou situaci. Žalobci bylo uděleno povolení k trvalému pobytu mimo jiné na základě osvědčení o vykonání jazykové zkoušky vystaveného stejnou jazykovou školou, která posléze informovala Ministerstvo vnitra, že žalobce se sice uvedeného dne zkoušky zúčastnil, ovšem zkoušku nevykonal a osvědčení mu nebylo vystaveno, což následně vylýnulo i z protokolů z jazykové zkoušky. Žalobce zkoušku opakovat.

[16] Krajský soud správně a v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v odstavcích 18 až 22 napadeného rozsudku posoudil, že žalobkyně ke své žádosti o trvalý pobyt předložila osvědčení o znalosti českého jazyka, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška nebyla úspěšně složena. Neúspěch při skládání zkoušky jednoznačně vyplývá ze sdělení jazykové školy ze dne 16. 11. 2015, přičemž výsledek zkoušky žalobkyně nezpochybnila, jak také uvádí ve svém odůvodnění krajský soud.

pokračování

[17] Podle shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 392/2018 – 48 je předložení osvědčení o znalosti českého jazyka prokazující úspěšné složení zkoušky podvodným jednáním za podmínky, že si cizinec *musel být vědom, že při zkoušce neuspěl*. Této otázce se krajský soud věnoval v odstavci 23 napadeného rozsudku.

[18] Ačkoliv v případě č. j. 9 Azs 392/2018 – 48 se skutkově jednalo o opakovaný pokus cizince o složení jazykové zkoušky, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že počet pokusů není jedinou a ani zdaleka nejpodstatnější rozhodující okolností pro určení, zda si žalobkyně musela být vědoma, že při zkoušce neuspěla. Bylo by absurdní teprve z opakovaného pokusu o složení zkoušky dovozovat, že si cizinec musel být vědom, že neuspěl.

[19] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že se *„nejeví jako uvěřitelné, že by žalobkyni nebylo známo, že se jazyková zkouška skládala z písemné a ústní části a že ke jejímu úspěšnému absolvování a získání osvědčení o znalosti českého jazyka bylo nutné absolvovat obě tyto části úspěšně. Je-li pravdou, že většina občanů Vietnamu absolvuje jazykovou zkoušku několikrát, než ji konečně úspěšně složí, jak žalobkyně uvádí, pak lze naopak předpokládat, že si mezi sebou také vzájemně sdílí informace o průběhu této zkoušky a jejích podmínkách. Pokud se žalobkyně o konkrétní podmínky pro úspěšné složení jazykové zkoušky nezajímala a nezjistila si potřebné informace například od svých známých, z právních předpisů či od zkušební komise, pak tato skutečnost musí jít plně k její tíži.“*

[20] S citovaným odůvodněním krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, ačkoliv nebylo nutné vztahovat posouzení dobré víry pouze k předpokladu vzájemné informovanosti ve vietnamské komunitě. Lze totiž rozumně předpokládat, že jakákoliv jen trochu rozumně smýšlející osoba, jež se zcela dobrovolně účastní kterékoliv zkoušky a jejímž cílem je takovou zkoušku úspěšně složit, se informuje o tom, jaké jsou minimální požadavky pro úspěšné splnění takové zkoušky, z jakých částí se skládá, za jakých okolností a co vše je třeba splnit apod.

[21] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že o nevědomost stěžovatelky o podmínkách úspěšného složení jazykové zkoušky nelze opřít její dobrou víru, že zkoušku vykonala úspěšně. V případě stěžovatelky přitom nejde o pouhé drobné nuance na hranici úspěšnosti či neúspěšnosti způsobené nejasnými či dvojnáznými pravidly zkoušky apod. Stěžovatelka nesplnila *žádný* ze tří úkolů písemné části ani na minimální počet bodů, k ústní části přitom nebyla vůbec připuštěna. Bylo-li snahou stěžovatelky u zkoušky uspět, rozumně musela alespoň v hrubých rysech vědět, co jí u zkoušky čeká. Tzn. musela vědět, že bude testována ze čtení, psaní, poslechu a konverzace. Ústní část přitom není nikterak překvapujícím úkolem v rámci jazykové - navíc standardizované - zkoušky. Už ze samotného nepřipuštění k ústní části, které stěžovatelka nerozporuje, jí muselo být zřejmé, že u zkoušky neuspěla.

[22] Tvrdí-li stěžovatelka, že vše nasvědčovalo úspěšnému složení zkoušky, neuvádí, co tím má na mysli. Jestliže by stěžovatelka nevěděla, co je pro úspěšné složení zkoušky nutno splnit, jak argumentuje, nemohla by přece ani z jakýchkoliv okolností dovozovat, že zkoušku složila úspěšně. Neúspěšné složení zkoušky, jež plyne z listin dokumentujících její průběh, přitom stěžovatelka nikterak nerozporuje. Další podrobnosti o zkoušce proto nebylo nutno zjišťovat.

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelce byl trvalý pobyt povolen na základě podkladů obsahujících údaje podstatné pro posouzení žádosti, které však neodpovídaly skutečnosti. Tato kasační námitka stěžovatelky je proto nedůvodná.

[24] Nejvyšší správní si je vědom svého rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 3 Azs 174/2019 - 34, jímž zamítl kasační stížnost žalované proti zrušujícímu rozsudku Krajského soudu v Plzni v případě, který je situaci stěžovatelky podobný, není s ní však zcela

totožný. V případě č. j. 3 Azs 174/2019 – 34 žalobce zejména tvrdil, že vykonal obě části zkoušky, a to úspěšně a zároveň, a na jejím konci obdržel osvědčení od zkoušejícího. Oproti tomu stěžovatelka v nyní posuzované věci nezpochybnila výsledek zkoušky plynoucí z listin, tj. její neúspěch. Nevystaly tak žádné pochybnosti o pravdivosti informací vyplývajících ze sdělení jazykové školy a doložené dokumentace o průběhu jazykové zkoušky. Stěžovatelka se pouze bránila tím, že nevěděla, že neuspěla, a proto mohla být v dobré víře, že předkládá pravdivé osvědčení. V případě stěžovatelky se zároveň nezjišťovalo, zda osvědčení bylo padělkem nebo zda bylo získáno nezákonným způsobem (korupcí) apod. Podstata v případě stěžovatelky spočívá v tom, že nemohla nevědět, že zkoušku nesplnila, přesto si opatřila a předložila osvědčení dokládající její úspěch. Podvodným jednáním tudíž v případě stěžovatelky bylo samotné předložení osvědčení, i když si musela být vědoma, že není pravdivé.

[25] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky ohledně vázanosti správního orgánu prvního stupně právním názorem žalované v případě jejího prvního rozhodnutí v řízení.

[26] Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde ke závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.*

[27] Žalovaná na straně 9 napadeného rozhodnutí ohledně námítky stěžovatelky uvedla, že v pořadí první rozhodnutí žalované ve věci stěžovatelky bylo v rozporu s její většinovou rozhodovací praxí. Pokud by setrvala na svém prve vysloveném právním posouzení, přispěla by k nejednotnosti rozhodovací praxe žalované, čímž by byla porušena rovnost účastníků řízení i předvídatelnost výsledku posouzení. K tomu krajský soud v bodě 27 napadeného rozsudku uvedl, že nerespektování v pořadí prvního závazného právního názoru žalované nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť závěry v něm uvedené odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu, přičemž žalovaná i správní orgán prvního stupně svůj postup odůvodnily.

[28] Nejvyšší správní soud shledal i tuto kasační námitku stěžovatelky nedůvodnou. Ztotožnil se s krajským soudem, že nedodržení právního názoru vysloveného ve zrušovacím rozhodnutí zásadně způsobuje nezákonnost rozhodnutí vydaného v novém řízení, avšak žalovaná ke změně svého právního názoru dospěla za účelem sjednocení své rozhodovací činnosti, právní jistoty a rovnosti účastníků řízení a z rozumných důvodů opírajících se o judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie. K dosažení tohoto cíle „*může odvolací správní orgán změnit svůj právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozhodnutí a potvrdit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž ten jeho dřívější právní názor nerespektoval.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, čj. 2 As 154/2014 – 22, s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2009, č. j. 22 Ca 165/2009 – 32).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[30] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o ní bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení.

pokračování

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu